

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodoto Presbytero. 285.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τον, καὶ ἀπὸ τῆς βουχόμετος μόνος τὸ
 ἔρη σίοντα. εἰ δὲ πικρῶς ἐβλε
 παρὶ γυναικῶν, μάστιγα μὲν ἀνοίκειον
 τὸ τοῦ ἀνδρός πνευματικῆς, πλὴν μηδὲν
 σοὶ παρὸς γυναῖκας, καὶ τότε τῆς παρ
 αὐτῆς ἀπολαύσει δόξης. τὸτο γὰρ
 μάστιγα τὸτο παρέσται, ὅταν μάστιγα
 παρὶ μὲν μὴ ζητήσται. εἴωθε γὰρ ἀν
 θρωπος τῆς μὲν θεραπειούτων κρετα
 φρονεῖν, τὸς δὲ μὴ κολακεύοντας ἐκ
 θειάζειν, τὸ δὲ πάθος τὸτο μάστιγα ἢ
 γυναικεία ἔσπομὲν φύσις. ἀφόρητος
 τε γὰρ ἐστὶ κολακευομένη. ἐκθειάζει
 δὲ μάστιγα πάντων καὶ ἐκπλήθεται
 τοὺς ἐλευθεριώτερον τε καὶ ἀρχαιότερον
 αὐταῖς παροφρομύδης. εἰ δὲ λέγεις
 καὶ ἐπιτυχῶς ἐν συχῶς, καὶ μηδὲν ἐλά
 πτεσται, ἐγὼ μὲν ἴσως πείσομαι. βέλο
 μαι δὲ καὶ πάντας πειοθῆναι τοὺς λέγον
 τας, λίθους ἐλέασαι ὕδατα, καὶ κοιλαί
 νει περὶ ἀνὴρας ὕδατος ἐκτελεχῶσα. ὁ
 γὰρ κατασκευάζει καὶ λέγειν βέλον
 ται, ποῖόν τὸν ἐστὶ πῦρ καὶ πέτρας σκληρό
 τερον, ἢ πῦρ ὕδατος μαλακώτερον. καὶ
 ταῦτα φαίνονται, ἀλλ' ὅμως ἡ συνέχεια
 καὶ τὴν φύσιν νικᾷ. εἰ δὲ φύσις ἢ δυσμε
 τακίητος κινεῖται, καὶ πάχει ὅσα πα
 θεῖν ἐκὼ φεῖται, ἢ παροφρομύδης ἢ πα
 ροφρομύδης κινεῖται, ποῖα μηχανὴ ἔσπο τῆς
 συνθεσίας ἐκ ἀνάλου καὶ παροφρομύδης.

Θεοδότης παροφρομύδης. σφε.

Εἰ ἔτε τὸν γενναῖον ἀθλητῆν, εἰς τὸν
 ἀγῶνα κατέβη καὶ κομίζομενος καὶ τυ
 πτόμενος, θρηνητέον. εἰς σφεάνους γὰρ
 αὐτῶν οἱ πόνοι, τελευτῶσιν. ἔτε τὸν ἀρι
 στὰ ἐν πολέμῳ ἐξίοντα, καὶ τραυματία,
 καὶ σφαγῆς μέλλοντα ἔσπομὲν ἐν ὄλο
 φουτέον. τροπαίουχος γὰρ ἐπανήξει, καὶ
 φιλοῦν καὶ ἀναρρήσται τρώξεται. ἀλλ'
 ἐκείνους θρηνητέον, τοὺς ἐπὶ ληστείας καὶ
 ἀνδροφονίας θεούσας, μάστιγα μὲν ὅταν
 χεκουρῶσιν. ἐπειτα δὲ καὶ ὅταν κολά
 ζωνται. πῶς ἐζητήσται μαθεῖν δι' ἡν
 αἰτίαν, θρηνοῦσται τὰς γυναῖκας, ὅτε
 ἐπὶ τὸν σφαιρὸν, ὡς τροπαίουχος ἀπειν

si à mulieribus honore affici cupis maxi
 mē quidem hoc spiritualem virum haud
 quaquā decet. Vt ut autem se res habeat,
 nihil tibi cum fœminis commercij sit, ac
 tum ab illis honorem consequeris. Tum
 enim hoc præsertim nobis aderit, cū à
 nobis minimē quæretur. Solet enim qui
 nis eos quidem à quibus colitur ac delini
 tur aspernari: eos autem, à quibus assenta
 tione minimē demulcetur, admiratione
 prosequi. Ac muliebris natura huic potis
 simum affectui obnoxia est. Intolerandū
 enim se præbet, cū quis ipsi blanditur:
 ac cōtra eos omnium maximē suspicit &
 admiratur, qui maiore libertate præditi
 sunt, ampliorēque autoritate apud eas
 vtuntur. Quòd si te frequēter cū ipsis ver
 sari, nec vllō inde detrimento affici dixe
 ris, id quidem fortasse mihi persuaderi si
 nam. At illud item velim omnibus fidem
 adhiberi, à quibus lapides extenuari, ac ru
 pem aquæ guttis continenter cadentibus
 excavari dicunt. Quorum verborum hu
 iusmodi sensus est: Quid rupe durius fin
 gi queat? Quid item aqua mollius, & qui
 dem aquæ guttula. Et tamen assiduitas na
 turam vincit. Quòd si natura, quæ ægrè di
 moueri potest, dimouetur, idque, quod
 minimē debebat, perpetitur, qua tandem
 arte ac ratione voluntas, quæ facillē moue
 tur, à consuetudine non vincatur & euer
 tatur?

Theodoto Presbytero. 285.

si nec generosum athletam, qui in are
 nam descendit, ac puluere respergitur, &
 cæditur, deslere conuenit (siquidem labo
 res ipsius in coronis desinunt) nec fortis &
 præclari militis, qui ad bellum exit, vulne
 ráque accepturus est, vicē luctu & lamen
 tis prosequi par est (victor enim ac palma
 rius redibit, ac staturas & præconia conse
 quetur) vespum illos demum lugere oport
 tet, qui ad latrocinia & cædes currūt, ma
 ximē quidem cū sceleratē aliquid perpe
 trant: deinde autem cū supplicio affi
 ciuntur, quidnam tibi in mentem venit vt
 ex me sciscitareris, quid causæ fuerit, quā

obrem Christus mulieres lugentes, cum ipse ad crucem ut victor triumphans abibat, non modo non collaudavit, sed etiam obiurgavit. Perspicuum enim illud est, commiserationem, ei quidem qui inuitus patitur, solatium: ei autem, qui ultra ac sponte contumeliam afferre. Siquidem ei qui non inuito animo patitur, commiseratio pro contumelia est. Quandoquidem igitur ipse sponte ad patiendum se conferebat, ut & mortem exstingueret, & diaboli neruos infringeret, eum autem qui laudibus ac plausu dignus erat, ille fletu ac lacrymis prosequerentur, propterea, ut quidem nonnulli existimant, ipsis malum imprecatus est, reuera autem calamitates ipsis eventuras prenucciavit. Neque enim illum lugere fas est, qui peccatum fudit & profligavit, atque ad opprimendam quoque ac de medio tollendam mortem, vinculisque constringendum diabolum properat: verum eos, qui ab his omnibus superati atque correpti sunt.

Philoxeno Magistro. 286.

Non ænea statua auro rutilans, ac coloribus nitens, non olympica corona, non opes, non pulchritudo, non robur, non imperium, non regnum, non aliud quicquam eorum que magna esse videntur, magnum est & expetendum. Tempori enim cedit, & extinguitur, atque in obliuionem abit. Sola autem virtus præclaram & nunquam intermorituram gloriam obtinet, ut que nec vetustati cedat, nec obliuione conteratur, nec marcescat, verum recentem semper ac vegetam & florentem dignitatem habeat. Ac proinde prudentibus viris omnibus viribus enitendum est, ut eam adipiscantur.

Theodoto Presbytero. 287.

Lignum quidem peccatum esse existima, ignem autem mortem. Vbi igitur huiusmodi ignis pabulum suum reperiebat, depascebat. At in Christo nihil alimentum nactus, merito extinctus est, vel, ut rectius loquar, morte occubuit.

ὁ Χριστός, οὐ μόνος οὐκ ἀπεδέξατο, ἀλλὰ καὶ ἀπέτιμισε. δῆλον γάρ, ὅτι τῶ μὲν ἄκοιτι πάχοντι, ἢ συμπάθηα παρὰ κλησιν τῶ δ' ἐκόιτι, ἕβεν φέροι. ἕβεις γὰρ σκένω τὸ συμπάθεις, ὅ μὴ τὸ πάθος ἀβέλητον. ἐπεὶ τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐκὼν ἐπὶ τὸ πάθος ἤρξατο, καὶ τὸν θάνατον σέβει, καὶ τὸν διὰ βολὸν ἐκνεύεισιν. ἐρῆνεν δ' ἐκείναι τ' εὐφημεῖσθαι καὶ χροτέϊσθαι δίχμον ὄντα. Ἄλλ' τὸ, καὶ ὡς νομίζουσι πινες, κατηγόσατο ὡς δ' ἡ ἀλήθεια ἔχει, παρεμίνυσε τὰ μέλλοντα αὐτῶς συμβῆσθαι κακὰ, θρηνησθαι γὰρ θέμις οὐ πλεῖν προπρωσάμηνον πλεῖν ἀμαρτίαν, καὶ σπυδόντα, ἐπὶ τὸν καὶ τὸν θάνατον θανατῶσαι, καὶ τὸν διὰ βολὸν δῆσαι. ἀλλὰ τοὺς ὑπὸ τῶν ἀποστόλων ἀλόγους.

Φιλοξένω μαγίστρω. σπς.

Οὔτε χαλκῆ εἰκὼν χρυσῶ ἀπαφράπησα, οὔτε χρωμαίων λάμπουσα. οὐκ ὀλυμπικὸς τέφανος, οὐ πλέθος, οὐ κάλλος, οὐ ῥώμη, οὐκ ἀρχὴ, οὐ βασιλεία, οὐκ ἄλλο οὐδ' ἐν τῷ δουλεύοντων εἶναι μεγάλων, μέγα ἐστὶ καὶ σπυδῆς ἄξιον. τῶ χρόνῳ γὰρ εἰκεῖ, καὶ μαρμαίνεται, καὶ ἔρπον λήθης γίνεται, μόνη δ' ἀρετὴ ἀοιδίμοι καὶ ἀθάνατοι ἔχει τὸ κλέος, οὔτε χρόνῳ εἰκασα, οὔτε λήθῃ ὡδραχρούσα, οὔτε μαρμασμον ὅπτα μὲν, ἀλλὰ νεαράν καὶ ἀκμαῖζουσαν καὶ ἠβῶσαν πλεῖν ἀξίαν ἔχουσα. ἢ παντὶ ὀφείει τὸς εὐφρονούτας δίχμον κτήσασθαι.

Θεοδότῳ πρεσβυτέρῳ. σπς.

Τλῆν μὲν νομίζε εἶναι πλεῖν ἀμαρτίαν, πρὸ δὲ τὸν θάνατον. ἐντα μὲν οὐ πλεῖν οἰκείαν εὐελοκε τρεφίω, ἐπὶ νήμερο ἐν δὲ τῶ Χριστῷ μὲν εὐρῶν, εἰκότος ἐσβέσθη, μάλλον δὲ ἀπέθανε.

Θεοδοσίῳ